

Brumov-Bylnice

› › › › Žitková

„Vše v přírodě, každá květina,
každý strom a každé zvíře nás
mohou mnohému naučit.“

Eckhart Tolle

Ráno se probouzím živ a zdrav. Jdu se raději ještě přesvědčit před zrcadlo, jestli mě nepostihla nějaká újma během noci, ale všechno je v pořádku, nic nadpřirozeného jsem nezaregistroval. Je před šestou ráno a Simona má přijít až za hodinu. Balím si věci, protáhnu se a studuji další trasu na mapě. Simona mi přináší domácí bábovku, uvaříme si čaj a společně posnídáme. Zůstávám do osmi hodin, vřele děkuji za azyl a za pohoštění, loučím se a vyrážím směrem na Žitkovou, kam už se moc těším.

Za městem jdu chvíli po cyklostezce podél řeky, než odbočím vzhůru do kopců, kde mě čeká pětikilometrové stoupání až na kopec Javorník (783 m n. m.). Asi dva kilometry pod vrcholem se krajina otevře a naskytnou se mi nádherné výhledy do všech světových stran. Až teď si uvědomuju, že se vlastně už druhý den pohybuju na území Bílých Karpat. Bílé Karpaty jsou známé jako krajina plná roztroušených samot, úhledných políček, letitých sadů, bukových lesů a barevných květnatých luk. Samoty vidím právě teď, jsou rozmístěné různě po kopcích. Procházím kolem jednoho osamělého, trochu zpustlého statku, kde sedí u stodoly dva muži a jedna žena. Na dálku mi přátelisky zamávají a já jejich pozdrav opětuju.

Na hřebenu vede úzká silnice, zřejmě spojení mezi jednotlivými samotami. Najednou se asi dvacet metrů ode mě vyplazí z trávy krásná, do hněda zbarvená užovka stromová. Má určitě přes metr a půl délky a je to pořádný kousek. Běžím k ní, abych si ji mohl zvěčnit, ale bohužel už stihnu vyfotit jenom její ocas, protože mi zmizí v trávě. Užovku stromovou jsem ještě nikdy